

Pohľad na dobré skutky...

V tomto pôstnom čase sme sa začali zaoberať našou duchovnou kvalitou a začali sme si všimnúť naše ovocie, ktorým sú naše skutky. Podľa ovocia poznať strom.

Druhou základnou podmienkou, aby sa naše skutky stali takými dobrými, že by ich Boh mohol pochváliť a odmeniť, možno vyjadriť známou filozofickou zásadou: „Operari sequitur esse. – Konanie vyplýva z prirodzenosti konajúceho.“ Strom rastie, rozvetvuje sa, pučí, kvitne a prináša plody podľa svojej vlastnej povahy. Inak vŕba, inak buk. Zvíra žije a koná zvieracím spôsobom. Človek odlišne – po ľudsky. Boží človek – kresťan po kresťansky. Tak ako ratolesť „viniča“, ktorým je Kristus. Všetky naše skutky sa rodia, rastú a dozrievajú prostredníctvom Kristovej milosti, ktorá je kresťanov novou prirodzenosťou a jeho novou schopnosťou.

Jej stratou padá kresťan o stupeň nižšie a začína potom – ako sa hovorí – už iba človečiť, produkovať už len čisto ľudské skutky bez nadprirodzeného dosahu, teda také, akých je schopný aj hociktorý pohan, a za ktoré Boh neposkytuje odmenu v Nebi.

„Bezo mňa nemôžete nič urobiť“ – pripomína Kristus – Vinič, svojim ratolestiam (Jn 15, 1) – nič, čo by sa mohlo nazvať dokonalým, záslužným a spásanosným.

Z cirkevnej nauky sa dozvedáme, že také skutky, ktoré nekonáme v stave posväcujúcej milosti, sú vzhľadom na večnú odmenu tak mŕtve, že neožijú ani vtedy, keď sa pokáním znovu uvedieme do vnútorného spojenia s Kristom. Non reviviscunt – neožijú – učí nás Katechizmus.

Pokáním, svätou spoveďou a nápravou života, môžu vstať z mŕtvych a byť podkladom pre večnú odmenu len tie dobré skutky, ktoré sme vykonalí v stave posväcujúcej milosti, v stave vnútorného spojenia s Ježišom Kristom, presnejšie povedané: ktoré On robí cez nás, ako vinič cez svoje ratolesti.

Uvážme teda spolu, čo znamená vzhľadom na našu vnútornú kvalitu a vzhľadom na našu večnú spásu to množstvo, možno ťažkých, možno i hrdinských služieb v našej pokrvnej rodine, alebo v spoločnosti, ak ich nekonáme v úzkom sporení s Kristom, v stave posväcujúcej a potom i „posviacajúcej“ Božej milosti...? Čím je z tohto hľadiska tých osem, deväť alebo i viac hodín v dielni, v úrade alebo v škole, ak ich neprežívame v stave posväcujúcej milosti? Čím sú naše navyše zarobené koruny, ak sme práve kvôli nim zradili Boha a stratili jeho priazeň? Akú

hodnotu môžeme pripísať vzhľadom na večnú odmenu našim pochvalným diplomom, ak úsilia, ktorými sme ich dosahovali, neboli milé Bohu? A čo znamenajú tie naplno rozsvietené javiskové reflektory, ak je v našej duši tma, ktorú v nej vyvolal hriech? Čím je v takýchto prípadoch potlesk publika? Ten by nám mal znieť ako zatĺkanie klincov do rakvy našej duše.

Podľa Božieho hodnotenia nemáme nič, celkom nič z toho, čo konáme v hriechu. Naše činy, akokoľvek namáhavé a krásne – ako sme už povedali – vykonané bez stavu milosti, sú pred Bohom mŕtve a nikdy neožijú. „Mortui sunt et non reviviscunt.“ Boh je ale spravodlivý, a tak tých a to, čo nemôže odmeniť v nebi, odmieňa tu na zemi. Za pozemské, ľudské skutky dostávame odmenu už tu na zemi. Iba za Božie skutky nás čaká odmena v nebi.

Naša snaha o dobrý a pred Bohom záslužný skutok spočíva v tom, čo sme si už minule pripomenuli, v snahe robiť to, čo sa Bohu páči, čo si Boh praje. Podľa dnešného zamyslenia je treba ku tomu pridať i našu snahu o život v stave posväcujúcej Božej milosti. Nevieime celkom isto, kedy túto Božiu posväcujúcu milosť máme, ale vieme isto kedy ju nemáme. Nemáme ju vtedy keď sme upadli do ťažkého hriechu. Preto nám je treba po ťažkom hriechu čím skôr pristúpiť ku svätej spovedi, aby sme Božiu milosť opäť získali späť.

V ostatných prípadoch našich slabostí a nedokonalostí cítime, že naše vlastné úsilie o Božiu milosť nestačí. Božia milosť je darom, ale čo je isté: Boh ju pre zásluhy nášho Pána Ježiša Krista nikomu neodoprie, kto robí podľa jeho vôle všetko, čo je v jeho silách. Ak publikán – mýtnik, ktorý vo svojej pokore povedal Bohu: „Buď milostivý mne hriešnemu... vyšiel z chrámu ospravedlnený, či nemôžeme dúfať v to isté aj my? Týmto podobenstvom nás Boží Syn Ježiš Kristus povzbudzuje, aby sme sa aj my naučili takto prosiť – takto: so všetkou pokorou a s úplnou dôverou.

Preto ak majú byť naše skutky Božimi skutkami, nielen ľudskými, a chceme získať pre ne i Božie požehnanie je treba pred každou, najmä vážnejšou činnosťou a službou so všetkou pokorou a s úplnou dôverou prosiť Boha o jeho priazeň i požehnanie. Ved' poznáme to: „Bez Božieho požehnanja sú márne ľudské namáhania.“

Mário Orbán

*Viera nás drží nažive,
nádej je svetlo blaživé,
láska nás celkom obnoví;
spievajme pieseň Kristovi.*

*On o deviatej hodine
začína trpieť nevinne:
kríž nesie, cesta trnistá;
koná sa naša očista.*

*Vykúpiť ide otrokov;
prosme ho s úctou hlbokou,
aby nás chránil od zloby
a stieral naše dlžoby.*

*Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Ducha Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás prosiacich.
Amen.*

Pod nálepkou

Všimli ste si? Žijú tu s nami. Stretávame ich na uliciach, v školách aj v našich rodinách. Niekedy ich dobre vidieť, inokedy sú utajení a skrytí. Mladí, alebo starí, na tom nezáleží. Spoločnosť ich vytláča na svoj okraj a my im málokedy podáme pomocnú ruku, lebo „si za to môžu sami“. Ľudia s nálepkou. Mnohých tá nálepka už tak prekryla, že je takmer nemožné, aby sa dostali zo začarovaného kruhu našich predsudkov. Dokážeme spočítať, koľko ľudí sme už takto označovali? „Tento je alkoholik, tamten je feťák, hentí sú darební a ty si bol v base. On je priveľmi nábožný a druhý je zlý, lebo volil tú či onú stranu...“

Takto triedime okolitý svet a klameme sami seba, že sa v ňom vyznáme, lebo sme si ho prehľadne rozdelili. Pod nálepkami však mizne človek - nie produkt či materiál, ale živý človek so srdcom a s dušou. Uvedomujeme si, že naše nálepky otvárajú dvere diskriminácii, nadradovaniu a naopak zatvárajú ich pred evanjeliom, lebo ono je určené pre všetkých a nielen pre kastu vyvolených?

Príbeh z evanjelia o Samaritánke pri studni nepriamo ukazuje, že nálepkovanie nie je ani zďaleka náš vynález, ale že sme v boji s touto slabosťou už dve tisícročia takmer nepokročili. Ján veľmi podrobne opisuje okolnosti rozhovoru pri studni: je poludnie, slnko páli, vzduch je horúci a dusný. Ježiš je unavený, veď prešiel kus cesty a prirodzene vysmädol. Uvidel studňu, tak sa chcel napiť. Bola pri nej žena. Studňa je hlboká, no ona má aj lano, aj vedro. Ťahá vodu. Azda až do tejto chvíle je všetko v poriadku. Poprosí o vodu a v tej chvíli mizne muž a žena. Na ich miesto nastupuje Žid a Samaritánka. Dve nálepky veľmi podobné tomu, ako na ľudí pozeráme i dnes. Ježiš neprijal provokáciu. Ostal pokojný a pokračoval v rozhovore so ženou. Vedel, že to je iba maska, pod ktorou sa skrýva hlboké utrpenie.

LUBOMÍR STANČEK

100 výročie narodenia

prof. ThDr.PhDr. Mons. Alexeja Izakoviča

Priniesol nového ducha

Pre vištuckú farnosť zostane pamätnou nedeľa 28. januára 1979, keď hrozilo, že farnosť zostane bez farára. Veď na Slovensku ich bol vtedy nedostatok, Božím riadením sa však stalo, že prestárleho správcu farnosti J. Holeca nahradil o málo mladší PhDr., ThDr. Alexej Izakovič.

Svoju nástupnú kázeň začal kresťanským pozdravom a myšlienkou, že „kostol nám bude školou, kde sa budeme snažiť zachovávať tisícročné dedičstvo otcov“. Namiesto zaslúženého oddychu zvolil si náš

duchovný otec prácu v službe pre veriacich, farnosť a pre obec. Kostol sa stal pre všetkých školou katechizmu, kde sme si zvykli odpovedať na otázky. Zaužívalo sa pristupovanie k Sviatosti pokánia celých rodín spolu s prvoprijímajúcimi. Oživenie náboženského života, kázne s hlbokými myšlienkami začali priťahovať na nedeľné sväté omše do Vištuku aj odsťahovaní Vištučanov.

S neuveriteľným elánom sa pustil správca farnosti do úpravy kostola - obnovenie oltára, dlažby (pod ňou sa objavili dve krypty), organu, úprava chóru so schodiskom. Novú tvár dostal aj vonkajšok kostola a veža, zvony boli napojené na elektriku. Našiel ľudí i prostriedky aj na úpravu cintorína, okolia kostola i farskej záhrady. Treba spomenúť aj opravu kaplnky sv. Anny a opravu súsošia Najsvätejšej Trojice na okraji obce.

Alexej Izakovič videl rozvoj farnosti v rozvoji náboženského i občianskeho života. A tak sa veriaci v jeho kázni dozvedeli aj o vydarenej publikácii miestnych záhradkárov. Na miestnej výstave bývali aj plody z farskej záhrady. Bol fanúšikom dychovej hudby KDH..

Hoci vekom starý, priniesol nám nového ducha do farnosti i obce.

Dr.Vít Hmo „So srdcom plným Lásky“

Sväté omše v týždni po 3.pôstnej nedeli

26.II. utorok

18.00 + Fridrich Bilčík a manž. Mária

27.II. streda

18.00 + Ján Nápravník (5.výr.)

29.II. piatok

18.00 + Emília Petrášová (1.výr.)

1.III. sobota

17.00 + Rozália Hrabovská a manž.Ferdinand (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 203 – 228

2. III. Štvrtá pôstna nedeľa

8.00 + Stanislav Novosedlík a rodičia

9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

25.II. pondelok	sv. Valburga, opátka
26.II. utorok	sv. Alexander, biskup
27.II. streda	sv. Gabriel Possenti, akolyta
28.II. štvrtok	sv. roman, opát, sv.Hilár, pápež
29.II. piatok	sv. Radomír
1.III. sobota	sv. Albín, biskup

Mária povedala anjelovi: „Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám?“ Anjel jej odpovedal: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn“

(Lk 1, 34 - 35).

Otázky

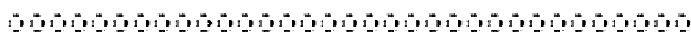
Mária z úst anjela počúva výnimočnú správu: zázračným spôsobom sa stane matkou Božieho Syna. Takúto správu už nikto nikdy druhýkrát nebude počuť. Stala sa vyvolenou a jedinečnou. Skôr však, ako povedala svoje slávne „FIAT“, kladie anjelovi otázku: Ako sa to stane? Mária nechce len slepo prijať anjelovo posolstvo, ale správa sa ako slobodná a zodpovedná žena, ktorá sa nebojí pýtať na to, čomu v danej chvíli nerozumie.

Aj v našich rozhovoroch s ľuďmi majú otázky mimoriadny význam. Dávajú rozhovoru dynamiku a otvárajú nové možnosti pre dialóg. Sú prejavom nášho záujmu o partnera komunikácie a o matériu rozhovoru. Kto kladie otázky, nie je hlúpy, ale múdry. Lebo každý, kto sa chce dozvedieť od druhého čo najviac, je múdрым človekom. Hlúpym je ten, kto na všetko prikyvuje súhlasne hlavou, a pritom možno ničomu nerozumie. Kývajúci ľudia sú slabochmi. Neraz to vycíti aj partner dialógu.

Kladenie otázok je prejavom reálneho poznania, že všetko nevieme a všetkému nerozumieme. V niektorých prípadoch je to aj znakom našej všeobecnej vzdelanosti. Ak máme užitočne komunikovať s inými ľuďmi, usilujme sa o všeobecný prehľad v rozličných oblastiach života. Ak nie sme napríklad lekári, právnici, podnikatelia, učitelia, nebudeme nikdy pre nich partnermi v komunikácii o téme, ktorá je súčasťou ich profesie. Ak by sme sa za takých pasovali, keď napríklad ako pacienti chceme radíť lekárovi, ako má liečiť, môžeme sa strápať v jeho očiach. Ak však vieme kľásť rozumné otázky, oni majú z toho radosť, že môžu na ne odpovedať a zároveň si nás vážia. My sa stávame múdrejšími a môžeme obohatiť aj iných ľudí.

Kladenie rozumných otázok je niečo iné ako zvedavosť. Zvedavý človek sa pýta na niečo, čo ani nepotrebuje vedieť a čo môže druhému spôsobiť problémy. Z vlastnej skúsenosti vieme, že na niektoré otázky nechceme odpovedať. Skúsený človek má cit pre to, čo sa môže v danej chvíli opýtať a čo nie. Aby nám niekto odpovedal na intímne otázky svojho života, musí mať k nám určitý vzťah a dôveru. To sa väčšinou nedosahuje pri prvom rozhovore. Zložitejšia situácia nastáva vtedy, keď niekto, kto sa nám zdôverí, si automaticky nárokuje, aby sme sa aj my jemu zdôverovali. Na to nemá právo. Ak nám niekto dôveruje, to neznamená, že aj my sme povinní jemu dôverovať.

Marián Šuráb

Dejiny sú dar. Je ním i plynúci čas, ktorým Boh človeku vytvoril priestor na realizovanie iného nesmierného daru - slobodnej vôle. Keď niekto hovorí „nemám čas“, nikdy nehovorí celkom pravdu: čas máme vždy. Problém stojí možno inde - v spôsobe, ako ním nakladáme, ako v ňom uskutočňujeme svoju slobodu. „Nie sú azda dejiny,“ pýta sa Ján Pavol II., „dejinami zneužívania ľudskej slobody?“

Dejiny sú dar, v rámci ktorého sa realizuje jedna z dôležitých dimenzií slobody - tvorivosť. Človek nie je dejinami úplne determinovaný, akoby bol ich hračkou, podobný listu zmietanému rozvodnenou riekou. Sme síce spoluvytváraní prostredím a dobou, do ktorej sme sa narodili, ale podľa evanjeliového svedectva môžeme, ba máme, či dokonca musíme dozrieť na úroveň, aby sme sa i my stali spolutvorcami dejín.

Svedok času

Všetci poznáme Cicerov výrok: „História je učiteľkou života.“ Ale veľký rétor túto známu definíciu vyjadril ešte omnoho širšie. História je podľa neho i svedkyňou času, svetlom pravdy, životom spomienok a vyslankyňou minulosti. Aj Ježiš čerpal z dávnominulých príbehov. Nie aby nostalgicky ustrnul v dávnych dejoch, lež aby pomocou nich upriamoval pozornosť na budúcnosť. Cicero sa nemýlil. Dejiny sú naozaj vyslankyňou minulosti, ktorá prichádza varovať pred opakovaním starých chýb, napríklad známeho omylu, že dejiny sú skúsenosťou čisto kolektívnou, nepremietnu telnou do života jednotlivca, bez akejkoľvek osobnej zodpovednosti.

Pevný bod

Základ dejín ľudskej civilizácie tvoria dejiny môjho prostredia, môjho spoločenstva, mojej rodiny. Sú ich neodmysliteľnou stavebnou časticou. A napokon, dejiny celku sa vždy rovnajú výslednici osobných dejín všetkých, ktorí ich spoluvytvárajú. Áno, hýbeme dejinami ľudstva, ak konečne pohnem sebou a svojimi osobnými dejinami.

„Dajte mi pevný bod,“ povedal Aristoteles, „a ja pohnem zemeguľou.“ Aspirácie na hýbanie zemeguľou vyznievajú síce silácky, prázdne, ba nebezpečne, ale „pevný bod“ je nevyhnutný. Nekonečne ťažšie, ako pohnúť zemeguľou, je totiž pohnúť sebou. A tým pevným bodom je Kristus, ktorého stabilitu vyjadruje List Hebrejom: „Ježiš Kristus je ten istý, včera i dnes a naveky“ (Hebr 13, 8). Kristus, ktorý k premieňaniu dejín prostredníctvom premenených sŕdc výslovne vyzval svojich verných: „Choďte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna. i Duchu Svätého“ (Mt 28, 19)

.JOZEF HALKO

Vzácnny človek

Človek nikdy nezabúda na chvíle, ktoré prežil v prítomnosti vzácných osobností. Má ich stále pred očami a vzbudzujú v ňom nielen obdiv, ale aj túžbu podľa nich formovať seba.

Najužšie spojenie s Alexejom Izakovičom som mal v čase, keď bol v roku 1944 kaplánom v Trnave. Aj keď onedlho odišiel za administrátora do obce Majcichov, často prichádzal, aby so svojimi skúsenosťami a rozhľadom debatoval s nami, kaplánmi - prof. Ľudovítom Kozmonom a mnou, rôzne pastoračné, výchovné, národné a iné problémy. Ukázal sa ako kňaz a ako Slovák.

Vedel veci predvídať, dokonale premyslieť a nám mladším vštepovať ako plány v drobných, jednoduchých i vážnych súčasných i predvídaných a budúcich súvislostiach...

Žil s cirkvou, predvídal mnohé potreby, ktoré by bolo možno uviesť do života a tak upevňovať vieru v našich srdciach a predovšetkým v mladých ľuďoch. Vedel sugestívne vnášať svoje náhľady do srdca nás, mladších bratov, aby sme sa stávali čo najdôslednejšími dušpastiermi doby.

Alexej Izakovič vystihol nutnosť obnovy úcty k Trnavskej Panne Márii. Bol agilným členom výboru pre tento cieľ, takže úmysel sa podaril. Bol rovnako iniciátorom vydávania farského časopisu Trnavská rodina, ktorý sa stal zjednocovacím prostriedkom pre farníkov, aby sa mohli dôslednejšie dozvedieť správy, čo sa v meste robí, ako pribúda krstami počet veriacich, budujú sa nové rodiny či spomínať v modlitbách na tých, čo odišli k Pánovi.

Nemôžem zabudnúť ani na to, ako sa usiloval o rozšírenie Orla, aby deti a mládež mohli duchovne rásť. Stopy jeho činnosti som našiel aj na Záhorí, kde pôsobil ako kaplán v Holíči a neskôr v Skalici.

A spomienka na neho ako na činiteľa Orla pochádza aj z posledného osobného stretnutia v Holíči. Zomrela jedna z bývalých horlivých členiek Orla Ružena Sprušanská. Napriek veku a starostiam neváhal a prišiel ju na poslednej pozemskej ceste odprevať. Tu som poznal tú obdivuhodnú lásku ku všetkým, s ktorými sa usiloval o rast cirkvi a slovenského národa.

Bolo by na čo ďalej spomínať - ako bol perzekvovaný kvôli zdôrazňovaniu pravdy, ako bol pozbavený miesta v pastorácii. Mnohí ho azda nesprávne kritizovali za jeho tvrdohlavosť. Ale vedeli sme, že nikdy nerobil nič, čo by mohlo škodiť cirkvi a národu - len dobre chcel...

A keď naposledy pôsobil v malej farnosti Vištuk, nerozdával seba a svoje životné skúsenosti iba veriacim, ale všetkým, s ktorými sa stretol, najmä mladým kňazom a inteligentom, aby ich usmerňoval, poukazoval na chyby a nedostatky a tak ich formoval podľa hesla Za Boha a za národ. My, ktorí sme sa s Alexejom Izakovičom poznali bližšie, sa môžeme iba tešiť, že on svojou usilovnosťou, štúdiom a láskou k Bohu a národu vyoral hlboké brázdy na slovenskej roli dedičnej.

Josef Havran „Spomienka na ThDr.PhDr. Alexeja Izakoviča“

Bl. Marcel Callo
19.marec

V prvú októbrovú nedeľu roku 1987 blahorečil pápež Ján Pavol II. apoštola robotníkov dvadsiateho storočia

mladého tlačiarenského učňa Marcela Calla. V neľahkých časoch druhej svetovej vojny zomrel preto, lebo bol „príliš katolícky.“

Marcel sa narodil 6. decembra 1921 v Remeši vo Francúzsku. Jeho rodičia i šesť súrodencov muselo denne zápasiť o prežitie. Hoci na stole neraz chýbal chlieb, v ich srdciach nechýbala zdravá kresťanská viera. Ako štrnásťročný musel Marcel napriek dobrým výsledkom nechať štúdium a zamestnal sa v tlačiarenskej dielni. Medzi mladými robotníkmi si čoskoro našiel svoje miesto a keď vstúpil do Spolku katolíckej mládeže pod vedením otca Marinaisa, začal svojim kolegom predkladať veľké kresťanské ideály. Celý svoj voľný čas venoval druhým. Bol pre mladých vzorom a formoval ich v evanjeliom duchu. Ako dvadsaťročný sa zoznámil s rovesníčkou Margarétou, ktorá bola rovnako zapálená pre Krista. Ich vzťah bol hlbokou a dôkladnou prípravou na uzavretie sviatostného manželstva, no ich plány prekazila vojna. Marcel dobrovoľne odišiel na práce do Nemecka a posledné roky krátkeho života prežil v koncentračnom tábore.

Po príchode do zbrojárskeho závodu v Zella-Mehlis sa hneď vybral hľadať kňaza. Onedlho zriadil malú kaplnku, kde sa v nedeľu slúžili sväté omše a založil skupinku Katolíckej akcie. Svedectvom o jeho bezhraničnej dôvere v Boha a odovzdanosti do jeho vôle sú listy rodičom a snúbenici. V liste z 1. novembra 1943 píše: „Nemyslite si, že som znechutený. To by nebolo dôstojné kresťana. ...Keď mi občas vypadne nejaká slza, obrátim sa ku Kristovi.

Tu je potrebné ošetrovať mnohé mravné rany...“ Jeho duchovný život čerpal z modlitby a práce, no predovšetkým zo sviatostí. Istý jeho rovesník dosvedčil, že k prijímaniu nikdy nepristupoval sám. Pochopil, že Eucharistia je Kristova obeta za všetkých, a preto vytvoril medzi kamarátmi tzv. reťaz svätého prijímania. Marcelov duchovný program bol bohatý: každodenné rozjímanie, svätá omša, čítanie evanjelia, duchovné vzdelávanie, adorácia, modlitba ruženca, večerné spytovanie svedomia, časté pristupovanie k sviatosti zmierenia a duchovná obnova. Okrem toho mu čas vypĺňala ťažká práca a organizovanie akcií pre mladých. Takáto činnosť však nebola príliš po vôli úradujúcej moci a 19. apríla 1943 si po Marcela prišlo gestapo. Ako dôvod zatknutia uviedli: „Bol príliš katolícky.“

Marcel sa nepoddal ani po uväznení v koncentračnom tábore Mauthausen. Kruté zaobchádzanie však podlomilo jeho zdravie a mladý apoštol robotníkov zomrel 19. marca 1945. Na slávnosti jeho blahorečenia sa zúčastnil jeho brat kňaz aj snúbenica, ktorá sa z lásky k nemu nikdy nevydala.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku